

Tudor Călin Zarojanu

Bântuind prin Balcani

INTEGRAL

Capitolul I

- Începutul • Continuarea • Piața muncii pe la noi
- Agentul 008 • Misiunea-surpriză

- Auzi?
- Din naștere.
- *Verry funny.*
- Și original.
- În mileniul trecut. Fii puțin atent.
- Sunt numai ochi și urechi.
- Nu, ești numai degete și buze. Nu pot să vorbesc când faci ce faci.
- De-aia fac ce fac. Ca să nu vorbești.
- Bine. Nu ți se pare ceva în neregulă?
- Ok, dacă așa vrei, mă ridic și mă-mbrac.
- Nu despre asta vorbeam acum. Despre afacere. Afacerea nu e-n regulă.
- A!, afacerea. Mda. Ce vrei să spui?
- Azi a venit un tip din Fărcășești.
- Chiar de-acolo? Ce-i aia Fărcășești?
- O comună. Mai e Cola?
- Uite-aici. Argeș?
- Cum?
- Fărcășești, Argeș?
- Nu, Suceava.
- Am zis să-ncerc. Și?
- Și ne-a oferit cinci sute.

— Nu-ndrăznesc să-ntreb ce cinci sute.

— Euro.

— Uau. Ce trebuie să facem, să-i omorâm nevasta?

— Nu încă. Să-i găsim găinile.

— Să-i... ce?

— Să-i găsim găinile.

— Lasă-mă să calculez: sunt cinci sute și fac fiecare un euro?

— Nu, sunt douăsprezece și habar n-am cât fac. I le fură mereu un vecin invidios pe gospodăria lui, cea mai frumoasă din comună.

— Cum adică i le fură mereu!

— Uite-așa. I le fură, le duce undeva, în pădure, pe dealuri, într-o peșteră, ce știu eu, și el pleacă să le caute, își mobilizează toată familia, trei mașini, o motocicletă, un nepot cu o dronă, un văr cu calul, pân-acum le-a găsit, le-a adus înapoi, dar după o vreme i le fură iar și acum a trecut o săptămână și nu le-a găsit și de-aia ne-a angajat pe noi.

— Douășpe găini. Meserie. Crezi că facem față?

— Sper.

— Cinci sute de euro.

— Plus cheltuieli. Suceava nu-i în Chitila.

— Bravo. Te-ai descurcat. Și de ce ești supărată?

— Nu, nu, nu-ți aprinde țigara în pat, te rog! De fapt, nu ziceai că te-ai lăsat?

— M-am lăsat. M-am lăsat de lăsat.

— Zizi, pe bune, găini!?

— Stai așa, că o mai avem și pe Contesa de Panemorsky! Zi că nu plătește bine!

— Nu-i vorba de asta, dar... Douășpe găini și o babă nebună pe care o gazează Mossadul prin duș cu gaz sarin...

— Da' domnu' colonel, care...

— Termină. Când am făcut firma, nu la așa ceva ne gândeam.

— Când am făcut firma, ehei! Prima firmă de detectivi privați de pe malul stâng al Dâmboviței, rive gauche... Da, eu trebuia să fiu Agentul 008 și tu Femeia Fantastică... Dar hai că nu ne-am mers rău, ne-am luat garsoniera asta, Loganul, am fost în...

— Termină.

— Ciudat, e a doua oară când îmi spui asta în ultimele 23 de secunde, dar acum 23 de minute te rugai de mine să nu termin...

— Ai cronometrat?

— Totdeauna cronometrez! Am un Excel de completat, un grafic de elaborat...

— Bine, bine. Dă-mi, te rog...

— Te-mbraci!? Nașpa, înseamnă că e pe bune.

— E pe bune. Vezi că-ți sună telefonul.

— Sigur nu sunt vibrațiile de la... Am glumiiiiit! Alo!... Da!... Nu!... Nu știi!... Poate!... Ne gândim!... Bine!... Pa!

— Uneori ești exagerat de laconic, nu crezi? Și de ce ți dai așa în telefon?

— De emoție. Și de frică.

— Frică!? Cine era?

— Nu știu.

— Epic. Bărbat.

— Gen.

— Care voia să...?

— Să ne ofere o misiune.

— Pentru că îți fâlfâie ochii ca melcului când aleargă, presupun că e ceva mai tare decât nenea cu găinile.

— Da.

— Mamă, ce m-ajută! Îți scot vorbele cu cleștele de salată. Și mai mult de cinci sute de euro.

— Da.

— Cât?

— Un milion patru sute cincizeci de mii. Plus cheltuielile.

— Mor să știu cum a calculat. Și pe cine trebuie să ucidem?

— Nu să-l ucidem. Cel puțin deocamdată. Doar să-l găsim.

— Pe cine?

— Pe Mister X Carbonatic.

Capitolul II

- Descriere de natură • Un personaj misterios
- Un personaj mult mai misterios • Apare, în sfârșit, Câine • Debarcarea din Golful Pescarilor

Era o dimineață splendidă de vară, la jumătatea lunii august, undeva pe malul Mării Negre, într-un loc romantic, puțin cunoscut și încă mai puțin frecventat, numit Golful Pescarilor. Numele i se trăgea, așa cum ați intuit imediat cu perspicacitatea voastră legendară, de la faptul că aici își duceau veacul – mai exact, ultimul an al veacului, ca și al deceniului și mileniului, asta ca să vedeți în ce moment crucial este plasată acțiunea acestui roman excepțional – câțiva pescari pe care îi ținea aici dragostea de mare, de plajă, de soare și de pește, deopotrivă cu faptul că fuseseră dați afară de nevestele lor, din motive de alcoolism galopant și nereprimabil¹, asta ca să nu spun irefutabil, ah!, uite că am spus.

Motivul pentru care, pe de altă parte, locul era, cum scrie mai sus, „puțin cunoscut și încă mai puțin frecventat”, am încheiat citatul, este că nu se putea face plajă decât dacă veneai încălțat cu saboți de lemn, zona fiind acoperită de scoici, mai exact cochilii de scoici, căci ființele moi dinăuntru își dăduseră de mult obștescul sfârșit, rămânând doar acele obiecte micuțe dar repede-de-tălpi-tăietoare.

Mai mult, aceleași scoici și cioburi de scoici, plus pietricele, pietre și cataroaie, însoțeau cu delicatețe eventualele tentative de a intra în apă, un măcel, vă dați seama. Pescarii – da, știu că v-ați

¹ Simt nevoia să vă avertizez, dragi cititori, că veți găsi în această carte un anumit număr de cuvinte rare, unice și chiar inexistente – n.a.

pus întrebară asta – orbecăiau¹ pe-acolo doar încălțați și, oricum, tălpile lor aveau frăgezimea frontală² a rinocerilor.

Dar era superb! Ajungeai acolo făcând brusc dreapta de pe Bulevardul Mamaia, în dreptul stâlpului care purta o reclamă la săpunul Stela, ehei!, ce vremuri!, coborai abrupt cotind încă o dată dreapta, fix 87 de grade (la 90 intrai deja în mal), trecând printre schelete de clădiri ucise de prefigurarea crizei financiare mondiale care avea să vină peste doar 9 ani și mormane de fier nou – în sensul că nu era așa de vechi –, vestigii care aveau rolul să deruteze intrușii și să mascheze frumusețea care te aștepta după colț: Marea Neagră întinsă până la turci, sclipind mirific sub razele soarelui – sau ale lunii, după caz – și modestul, dar simpaticul golf până la care mai aveai de coborât vreo cincizeci de metri pe jos de la intrarea în hotel.

Uitasem să vă spun că era acolo un hotel.

Un hotel nu mic, nu mare, ci cât trebuie pentru a rămâne discret. Mai ales că era cu circuit închis, chiar foarte închis: la ora 23 se închidea tot.

Dar ce conta!? Erau la mare, erau aproape singuri și urmau să întâlnească un personaj misterios care să le plătească o misiune. Ce puteau cere mai mult de la viață?

Întâlnirea avu loc pe 23 August în 23 August. Destul de tare, nu? E drept, după Evenimentele din Decembrie, satul își schimbase numele, dar, heil!, eu scriu aici pentru oameni care susțin că au în buzunare câteva milioane de lei la paispe ani după ce milioanele au devenit sute, așa că se pune.

Omul cu misiunea se dovedi a fi într-adevăr misterios. La ora 11.00 a.m. fix, la chioșcul de ziare unde le dăduse rendez-vous, apăru un tip care părea înalt, negricios și uscățiv, dar în realitate era bondoc, grasuț și albinos. Îi spusese lui Zizi la telefon că l-ar

¹ Alcoolul duce la scăderea vederii – cf. Veronica Astupilesei, „Efectele devastatoare ale consumului de alcool asupra consumului de droguri”, Editura Partea Românească, 1999, pag. 713-715

² Adică de pe frunte – n.a.

chema Vasile V. Vasile, ceea ce era o mistificare, în realitate numele lui era Vasile I. Vasile. În fine, ca să treacă neobservat în mijlocul puhoiului de vilegiaturiști în șlapi, slipuri și eventual sutiene, era îmbrăcat într-un raglan negru, lung până la pământ, și purta o pălărie tot neagră, cu boruri mari, precum și ochelari de soare de asemenea negri. Or, ochelari de soare negri avea cam toată lumea în jur, deci deghizarea era impecabilă.

Bine. Îmi cer scuze. Descrierea personajului e adaptată după un text din anii 1970 al lui Ioan Groșan, citit la Radio Costinești. Știu c-o să mă ierte.

— Ai adus?

— Da.

— Câți?

— Cinci.

— Ce cinci?

— Ce câți?

Ăsta e un banc cu întâlnirea dintre doi agenți secreți cu gulere ridicate, noaptea, pe o șosea. Dialogul dintre Vasile I. Vasile, Zizi și Luminița se desfășură cu totul altfel, în spatele gheretei lui Fănel, simpaticul vânzător de ziare despre care probabil nu va mai veni vorba niciodată în această carte. Și anume:

— Voi sunteți...?

— Mda. Și tu ești...?

— Da. În sacoșa asta sunt banii. Jumătate din ei. Șapte sute cincizeci de mii. Plus cincizeci de mii pentru cheltuieli. Deocamdată. Când mai aveți nevoie de bani, cereți. Numărul meu de telefon ți-l spun acum la ureche, îl ții minte, nu-l scrii nicăieri și-l ștergi din istoricul apelurilor de fiecare dată.

Se aplecă și-i șopti lui Zizi cele zece cifre. Din fericire, Zizi avea o memorie de elefant. Un străbunic al lui fusese îngrijitor la un circ din Calcutta.

— Ne dai vreun indiciu?, interveni Luminița. Despre tipul pe care-l căutam.

— Nu l-a văzut nimeni niciodată. Nu există nicio poză sau film cu el. Folosește diverse nume și călătorește peste tot.

— Cu se ocupă?

Vasile I. Vasile se uită la ea lung și cu reproș: Asta-i întrebare?

— Dar îi place să se semneze, se îndură el să le spună ceva concret. Pe oriunde trece, lasă un înscris cu numele pe care vi l-am spus, nu-l mai repet cu voce tare, că e plin de microfoane pe-aici. Șapte sunt numai pe mine. Succes.

Se întoarce și plecă.

— Hei! strigă după el. Și când îl găsim, ce facem?

Contractorul îi răspunse prin semne:

— Nimic. Mă sunați. De restul se ocupă Băieții¹.

Luminița și Zizi rămaseră gânditori, cu trei sferturi de milion de euro într-o sacoșă de Mega cam murdară, Vasile I. Vasile trebuie să fi cumpărat mulți cartofi.

Ca să se mai liniștească, Luminița își luă de la chioșc o revistă „Macarale hi-tech”, iar Zizi săptămânalul glossy „Noi, fetele”.

Se așezară să le răsfoiască pe o bancă din apropierea chioșcului de ziare. Luminița ronțăia niște sărățele luate dintr-un Mini Market, iar Zizi extrăsese o cutie de Cola dintr-un automat.

După o vreme de tăcere, timp în care unsprezece localnici se izbiseră de stâlpi sau între ei benocându-se la Luminița, care vă spun eu imediat cum arăta, Zizi – fără să ridice capul din interesantul documentar „Cum ne alegem un rimel care să ne avantajeze?” – puse întrebarea care plutea în aer:

— Crezi că...?

— Da, răspunse ea imediat, admirând modelul KL-TO 74/S131 al unei macarale multifuncționale: ridică până la 17 tone, le mută în interiorul unui cerc cu raza de 46 de metri (să se calculeze suprafața cercului), face filmări aeriene, memorează toate operațiunile și le transmite online la organele specializate.

— Ai vorbit cu...?

¹ Ok, vreți să știți care sunt semnele. Mi se pare normal. În cazul ăsta: 1. Palma dreaptă, orizontală, mișcată de câteva ori dreapta-stânga; 2. Cele trei degete din mijloc strânse, cel mic și cel mare nu, mâna dusă la ureche; 3. Bătaie dublă cu două degete (arătător + mijlociu) pe umăr.

— Da. E bine. Ne așteaptă. Cred că a simțit ceva.

Să deslușim puțin acest dialog laconic, aproape codat. Trebuie să înțelegeți că Zizi și Luminița, chiar dacă n-au reușit încă să rezolve problema gazării Contesei de Panemorsky, sunt totuși superagenți superspeciali, deci e normal să nu țină discursuri pentru a rezolva problemele cele mai blănoase.

Am zis blănoase în loc de spinoase – n-ați observat? Pe bune, n-ați observat!? Dar ce faceți aici, citiți pe sărite!? – pentru că Zizi lansase provocarea legată de necesitatea prezenței, în noua misiune pe care și-o asumaseră, a personajului principal numărul 3 al acestor pagini pe care observ cu neplăcere că le frunzăriți mai degrabă neatenți: Câine.

Câine era¹ – așa cum cei mai sprinteni dintre dumneavoastră și-au dat seama de îndată – un câine. Intrase în viața lor în timpuri imemorabile, nu mai știau demult cum era fără el, doar că acum îl lăsaseră în custodie la mama Luminiței, asumându-și riscul ca aceasta să-l îndoape până la limita obezității. Însă misiunea primită impunea în mod clar participarea lui: Câine avea o intuiție extraordinară și simțea un răufăcător de la o sută de metri, ceea ce îi dădea timp să se ascundă. Glumesc, era un câine curajos, pe bune, nu o dată își mușcase și stăpânii. Ce-am vrut să spun e că mirosea de la o sută de metri un politician și, de asemenea, identifica imediat prezența drogurilor, a armelor de foc și, nu se știe cum, chiar și a armelor albe, inclusiv furculițe și lingurițe.

Era un câine de talie medie (avusese media 9,45 la testele pentru intrarea în Poliție, dar îl respinseseră pentru insubordonare), o blană lăptoasă (de unde poanta slabă de mai sus) alb cu negru, ochi negri, limba roșie și mă opresc aici cu detaliile.

Ridicându-se de pe bancă, Luminița...

Aha, uitam.

Luminița are 1,68/49/90/65/90. Cinciul ăla o obsedează, așa că face diferite forme de fitness. E blondă, cu părul în valuri până

¹ Mă adresez în mod evident celor care, din motive greu de înțeles, nu au citit „Viața ca troleibuz”, Editura Cartea Românească, 1992.

sub umeri. Pielea albă (nu sunt foarte sigur dacă e corect politic să spun asta), punctată pe față de pistrii. În 23 August – ziua și comuna – poartă sandale albe cu toc înalt, o fustă albă care ar putea servi de pelerină unei veverițe și o bluză roșie fără mâneci și decoltată. Foarte decoltată. Revin: Foarte foarte decoltată.

În termeni de cronică plastică, este o imagine care aglutinează idealul serafic boticellian cu carnalitatea rubensiană. În limbajul băieților de cartier, e bestială.

Vă scutesc de descrierea lui Zizi. Mama mea spunea că bărbatul trebuie să fie puțin mai frumos decât dracul. No, îi.

Ridicându-se de pe bancă, Luminița își scoase degajată... He! Ho! La ce prostii vă gândiți!?... își scoase degajată telefonul și sună acasă. Pentru cine ar fi urmărit-o – și vă asigur că o urmăreau câțiva – replicile ei puteau suna neobișnuit, psihopupu gen:

— Bună... Da, o să venim să-l luăm... Cum un kilogram!? În trei zile!?... Bine, nu contează, îl punem noi la dietă... Dă-mi-l la telefon... Cine e băiatul meu, cine, cine, cine? Pupă mama coada lui!... Nu mai găfâi așa, bagă limba-n gură!... Venim mâine să te luăm, nu mai mânca nimic până atunci, pa, pa.

Se întoarseră gânditori în Golful Pescarilor. Acolo, de la înălțimea coastei plus șapte etaje, avură ocazia să asiste la una dintre cele mai spectaculoase debarcări după Normandia și Golful Porcilor: marina română avea programat un asemenea exercițiu, la care participau nu mai puțin de două cuirasate, o duzină de fregate (mai exact fregate de duzină) și cica 112 bărci cu vâsle, extrem de robuste și de periculoase.

Operațiunea se desfășură impecabil, îngrozind spionii ruși, arabi și pakistanezi care mișunau prin lanurile de porumb de pe coastă, și se sfârși apoteotic, într-o beție generală cu pescarii din golf.

Între timp, se înserase, magistrala strălucitoare a Căii Lactee desenând pe cer visuri de călătorie interstelară către astrele palpitânde de așteptare care... bine, altădată... se înserase și se răcorise, așa încât Luminița și Zizi părăsiră balconul și intrară în camera compusă din pat și un pic de loc de trecere, unde tânăra femeie, executând pe neașteptate un *de-ashi-barai* (stați calmi, am căutat

pe Google), îl trânti pe Zizi pe pseudo-tatami și se aruncă asupra lui într-o poziție care în toate manualele de specialitate – specialitatea nefiind judo – este notată prin acronimul WOT.

— Hei! protestă Zizi, eu n-am venit aici ca să...

— Asta mai vedem noi, spuse ea amenințător și abia acum își scoase degajată...

Sfârșitul capitolului.